

Smrt Ježíše jako zrození všelásky v zemské úrovni.

Karel Funk

V období od Vánoc přes Epifanie až k Velikonocům si znovuzrodilší se duše mohla v tomto proudění uvědomit svůj význam pro svět. O Velikonocích nastává předěl - duše může vystupovat ze sebe a nastupovat cestu k pochopení významu světa pro sebe. Vítězné světlo jarního slunce, tento obraz Zmrtvýchvstání, jí září vstříc z dálav světů. Svit jarního úplňku, přemožený vítězně stoupajícím sluncem, je kosmickým znamením a poukazem, že k opravdovému spojení se světem nepostačuje matné, měsíční myšlení z odraženého měsíčního svitu, ale musí zazářit i v člověku sluneční aktivní myšlení.

Kristus touží, aby éterická síla apoštolů (tedy nikoliv běžný osobní magnetismus) byla k použití dále - nemocným apod. Prosí apoštoly nikoli o pomoc či dokonce zbavení svého utrpení, ale říká - modlete se a bděte. Potřebuje posilu pro dokonání svého úkolu, je na pokraji agónie. Jeho fyzické tělo jako dosud žádné fyzické tělo je natolik prozářeno dvanácti silami makrokosmu, že umdlévá, je blízko fyzické smrti. Hmota těla je vystavena náporu duchovních sil, jako dosud žádné tělo v lidské historii. Prosí Boha Otce o odejmutí tohoto kalichu, ale přesto - necht' se děje Vůle Otcova. Hovoří k nebesům - Otče nemohu, ale musím vykonat tento čin. Pak ještě celou noc a celý den na kříži, s bičováním, trním korunováním, opakované přecházení ke Kaifášovi, Pilátovi... V zahradě Getsemanské už je v agónii, říká Otci, že je konec, vychází krev a pot.

Makrokosmická éterická síla, která byla pro lidstvo zachráněna Adamem - nathanskou duší - Ježíšem Nazaretským, zůstává nahoře v nebesích ve sluneční sféře, udržovaná archanděly. Archandělé nyní přinášejí Ježíšovi ze sluneční Mateřské lóže světa, kde je toto éterické tělo uchováváno, nové éterické síly, síly života. Agónie odchází, Kristus se zcela vzchopí, aby mohl vykonat, co je dále předurčeno.

Pak vidíme, že největší utrpení Krista nebylo na jeho pašijové cestě a ukřižování. Bylo již dříve spojeno s „obydlováním“ lidského mikrokosmického organismu. V Getsemanské zahradě tedy Kristus nezápasil s úzkostí před fyzicky bolavým osudem, který na sebe přijal, nezápasil s pudovým strachem ze smrti, ale se smrtí samou – tedy s hrozbou, že fyzické tělo vypoví službu dřív, než dokončí svůj mohutný vykupitelský úkol pro lidstvo. I odpůrci ahrimanské mocnosti chtěly zamezit dokonání vykupitelského činu a strhnout ho co nejrychleji ze zemského jeviště na druhý břeh bytí. Co musel nést a

dokončit, bylo pro síly tělesné schránky tak náročné, že hrozila předčasná smrt. K lidskému utrpení, na které je vnějším náboženstvím tato událost až naturalisticky redukována, přibylo mnohonásobně větší nadlidské utrpení, aby se zdařilo obnovení a vyslání Jeho síly pro veškeré lidstvo. Právě tímto utrpením, zakončeným slovy „Dokonáno jest“, mohlo dojít i ke Zmrtvýchvstání. Jedině touto bolestí se pak mohla zrodit nejen lidská, ale i kosmická vševládnoucí láska – tento Kristův impuls pro všechny budoucí časy. Oheň této lásky pak v den Seslání Ducha svatého oplodnil apoštoly, takže v hloubi bytostí věděli, že smrt Ježíše Nazaretského na pahorku Golgoty byla zrozením kosmické všelásky v zemské úrovni.